

[Gert Petersen.]

forsvinder ud i den blå luft. Uddannelsessøgende troede, de skulle have rentefri studielån, men så må de pludselig betale tårnhøje renter. Folk, der sidder med bestemte boligudgifter og tror, at det er det, de skal indrette sig på, får pludselig noget helt andet at vide og dermed et nyt chok osv. Ingen ved rigtig, hvor man er henne. Denne utryghed, denne usikkerhed må skabe mistillid til dem, der tager de pludselige beslutninger og vælter plagerne ned over folk, dvs. politikerne. Det er for så vidt uforskyldt, som dette folketing i mange henseender er magtesløst, og samfundssystemet er i krise, men det er så sandelig også forskyldt, fordi politikerne selv burde erkende dette og sige det til befolkningen.

Den største enkeltårsag til tillidskrisen vil jeg dog mene at de såkaldt gamle partier har et klart ansvare for. Når man tænker på alle de historier, folk blev bundet på ærmet før EF-afstemningen den 2. oktober 1972, og sammenligner med den virkelighed, man oplever i dag, så forstår man egentlig meget godt, at hundredtusinder nærer den dybeste skepsis over for politikerord.

På hele denne baggrund er det ikke overraskende, at et forbitret opgør er i gang om den fremtidige kurs i dette land, et land, som befinder sig i økonomisk, politisk og social krise. Nye veje må findes, men hvilke? I hvert fald ikke de veje, der anvises af fremskridtspartiet.

Jeg vil godt sige lidt mere om dette spørgsmål. Hvad vil fremskridtspartiet? Fremskridtspartiet har opfanget, hvad der efter min opfattelse er en rimelig og forståelig protestbevægelse i store dele af befolkningen mod teknokrati, bureaukrati, voldsomt skattetryk på små indkomster. Det har også opfanget en bølge af egoisme. Jeg tror, man begår en stor fejl, hvis man tror, at fremskridtspartiets fremgang kun skyldes denne bølge af egoisme. Den skyldes også, at en række rimelige indvendinger i en lang periode ikke er blevet taget højtideligt af dette folketings flertal. Men den måde, hvorpå fremskridtspartiet vil overvinde disse ondt, vil unægtelig betyde en tilbagevendende til det utilslørede junglesamfund, hvor kun de stærke har ret og de svage kun eksisterer for de stærkes skyld. Hvis fremskridtspartiet fik magt, som det har agt, vil mindst halvdelen af dem, der i dag støtter det, opleve en rystende opvågning. Den almægtige stat ville blive afløst af almægtige arbejdsgivere, almægtige banker, almæg-

tige industrikoncerner. Hr. Glistrups fremtidsvision er det mest ulige samfund, vi har set herhjemme siden 1920'erne.

Gennem sin demagogiske propaganda og ved at camouflere sine sande hensigter er det lykkedes fremskridtspartiet at vinde mange af de dårligst stillede. Fremskridtspartiet udviser en rørende omsorg for det, som jeg på et møde ude i landet for nylig hørte hr. Glensgård kalde manden ved samlebåndet. Men lad os sammenholde ord og handling allerede nu, inden det er for sent.

Hvad sagde fremskridtspartiet f. eks., da arbejdsmiljøloven var til behandling her i folketinget? Fra SFs side mente vi ikke, at denne lov var god nok, men den rummede da nogle fremskridt, og det var netop disse fremskridt, som dette parti med det ambitiøse navn vendte sig imod – endda meget forbitret. Enhver virkelig sikkerhed for manden ved samlebåndet, enhver virkelig ret for arbejderne til at sikre sig et ordentligt arbejdsmiljø fri for forurening, med sikre maskiner, i et ordentligt arbejdsklima, kunne fremskridtspartiet ikke unde arbejderne, for, sagde man, så ville erhvervslivet da gå fallit.

Eller tag fremskridtspartiets forhold til egnsudviklingsstøtten. Nu har jeg haft lejlighed til at diskutere med hr. Glistrup ved et møde ude i landet. Heller ikke egnsudviklingsloven er tilfredsstillende set fra vores synspunkt, men fremskridtspartiet synes åbenbart, at den er for god, fordi det principielle standpunkt er, at sådan noget skal vi slet ikke have. Som hr. Glistrup sagde til mig dengang ude i landet: det kan ikke være rimeligt, at der sidder nogle kontorchefer ovre i den røde bygning og bestemmer, hvor fabrikkerne skal anlægges. Nej, sådan en lov bør helt forsvinde, og så skal man anlægge virksomhederne der, hvor det ser ud til, at afkastet er størst, og det er noget, erhvervslivet selv bedst ved. Så må man ellers klare sig, som man bedst kan ovre i Vestjylland, i Nordjylland og i andre egnsudviklingsområder. Og når man så siger til hr. Glistrup, at disse områder i så fald vil blive helt affolkede, nå ja, så er der altså ikke noget at gøre ved det, menneskene må flytte derhen, hvor kapitalen finder det passende og mest givtigt at slå sig ned.

Man kunne blive ved på en række punkter. Skræller man alle de kønne ord væk, ser man hr. Glistrup og hans parti som utilslørede tilhængere af det synspunkt, at menneskene er til